

Teza

Zgodnie z art. 113 ust. 3 ustawy o służbie cywilnej jeżeli członek korpusu służby cywilnej z powodu nieobecności w pracy nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg trzymiesięcznego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia jego stawienia się do pracy, zaś wszelkie nieobecności w pracy obwinionego z mocy prawa przerywają bieg terminu na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Aktywność obwinionego w celu ustalenia kto, zgodnie z decyzją dyrektora generalnego, jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pismo, które wpłynęło do urzędu wskazuje, że obwiniony nie zlekceważył zadania lecz podjął działania aby wyjaśnić kto się tą sprawą ma zająć.

Naruszenie obowiązku

Wykonywania poleceń służbowych przełożonych

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

Nie wskazano w orzeczeniu

Sygn. akt DSC.WK.6402.6.2021.BB

ORZECZENIE

WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ SŁUŻBY CYWILNEJ

Warszawa, 27.01.2021 r.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

Anna Żółkowska	przewodniczący składu orzekającego
Piotr Orzech	członek składu orzekającego
Michał Frączkiewicz	członek składu orzekającego
Cezary Zaremba	członek składu orzekającego
Dawid Pluta	członek składu orzekającego

Bogusława Baprawska	protokolant
---------------------	-------------

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2021 r. w siedzibie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie przy udziale:

M.P. - Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w R.

Ł.P. - obwinionego

M. Ż.-P. - obrońca obwinionego, powiadomiona prawidłowo, nie stawiała się na rozprawę

sprawy Ł.P. - w dacie popełnienia zarzucanego czynu kierownika Oddziału w Wydziale w urzędzie w R.

na skutek odwołania z dnia 30 września 2019 r., wniesionego przez obrońcę obwinionego adwokata M. Ż.-P., od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej urzędu w R. z dnia 10 września 2019 r., utrzymującego w mocy karę upomnienia na piśmie udzieloną obwinionemu w dniu 14 marca 2019 r. za naruszenie obowiązku służbowego, polegającego na odmowie przyjmowania do realizacji zadania, należącego do zakresu działania kierowanego przez obwinionego oddziału, związanego z wykonywaniem przez wojewodę uprawnień nadzorczych w stosunku do stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego, w zakresie wynikającym z art. 25a ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. *Prawo o stowarzyszeniach* na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 265 i 285) oraz § 36 ust. 1 pkt 3, w związku z § 31 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493)

ORZEKA

o zmianie orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji w całości i uniewinnieniu obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Anna Żółkowska
Piotr Orzech
Michał Frączkiewicz
Cezary Zaremba
Dawid Pluta

UZASADNIENIE

Powzięcie informacji o czynie

W dniu 26 lutego 2019 r. Dyrektor Generalny urzędu w R. M.Z otrzymał pismo I.K. - dyrektora Wydziału z prośbą o rozważenie możliwości wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec Ł.P. - kierownika Oddziału, ze względu na odmowę wykonania polecenia służbowego

wydanego przez dyrektora wydziału, związanego z realizacją zadań dotyczących nadzoru nad stowarzyszeniami jednostek samorządu terytorialnego. W dniu 25 stycznia 2019 r. w godzinach przedpołudniowych do wydziału trafiło pismo z dnia 23 stycznia 2019 r., w którym Generalny Inspektor Informacji Finansowej wystąpił do wojewody o informację czy któreś z pięciu działających w województwie stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego zanotowało wpływy powyżej 10 000 euro. W dniu 28 stycznia 2019 r. ww. pismo otrzymał obwiniony. Zgodnie z przeprowadzonymi wcześniej przez wydział ustaleniami, żadne ze stowarzyszeń nie zanotowało wpływu powyżej 10 000 euro. W dniu 25 stycznia 2019 r. obwiniony skierował do dyrektora wydziału pismo, a także naniósł na piśmie Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z dnia 23 stycznia 2019 r. odręcznie notatkę z informacją, że zadania te nie leżą w kompetencji oddziału, którym kieruje oraz że podtrzymuje swoje stanowisko w tym względzie zawarte w piśmie z dnia 25 stycznia br.

Upomnienie na piśmie i sprzeciw

Pismem z dnia 14 marca 2019 r., na podstawie art. 115 ust. 1 *ustawy o służbie cywilnej*, udzielono Ł.P. upomnienia na piśmie za naruszenie obowiązku służbowego, polegającego na odmowie przyjmowania do realizacji zadania, należącego do zakresu działania kierowanego przez niego oddziału, związanego z wykonywaniem przez wojewodę uprawnień nadzorczych w stosunku do stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego, w zakresie wynikającym z art. 25a ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. *Prawo o stowarzyszeniach*. Przed udzieleniem kary obwiniony nie został wysłuchany.

Pismem z dnia 21 marca 2019 r. obwiniony złożył sprzeciw od wymierzonego mu upomnienia na piśmie stwierdzając, że pismo z dnia 25 stycznia 2019 r. nie stanowiło odmowy wykonania obowiązków, a przygotował je, gdyż nie uzyskał odpowiedzi na swoje pytania dotyczące sposobu rozstrzygnięcia wniosku o zmianę w regulaminie organizacyjnym urzędu.

Postępowanie wyjaśniające

W związku z wniesieniem sprzeciwu przez obwinionego od udzielonego upomnienia na piśmie zostało wszczęte postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia czy obwiniony naruszył obowiązki członka korpusu służby cywilnej określone w przepisie art. 77 ust. 1 *ustawy o służbie cywilnej*.

W toku postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny ustalił, że w dniu 4 grudnia 2018 r. obwiniony, po spotkaniu z Dyrektorem Generalnym i dyrektorem wydziału, sporządził pismo skierowane do dyrektora Wydziału w sprawie zmiany w Regulaminie urzędu. W piśmie zwrócono się o przydzielenie zadań określonych *ustawą z dnia 1 marca 2018 r. o*

przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, tj. kontroli stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego, na podstawie art. 25 a ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. *Prawo o stowarzyszeniach* Wydziałowi. Ponadto wystąpiono o przypisanie do innego Wydziału zadań aktualnie wykonywanych przez wydział, w oparciu o zapisy § 18 pkt 3 lit, E ppkt 3, tj. „prowadzenie spraw w zakresie wykonywania uprawnień nadzorczych Wojewody w stosunku do stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego”.

Na ww. pismo z dnia 4 grudnia 2018 r. obwiniony nie otrzymał odpowiedzi. W trakcie spotkania u dyrektora wydziału w dniu 25 stycznia 2019 r. T.S. kierownik Oddziału w Wydziale przekazał, że zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami na spotkaniach u Dyrektora Generalnego zadania w zakresie kontroli nad stowarzyszeniami jednostek samorządu terytorialnego miały być realizowane przez wydział, jak dotychczas, z pomocą - w razie potrzeby – innych wydziałów. Natomiast 8 lutego 2019 r. odbyło się spotkanie u Dyrektora Generalnego, na którym potwierdzono realizację zadań z zakresu kontroli przez Wydział. Zgodnie bowiem z § 18 ust. 3 część E pkt 3 Regulaminu urzędu, stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr ... wojewody zakres zadań Wydziału obejmował już nadzór nad stowarzyszeniami jednostek samorządu terytorialnego.

Obwiniony nie miał wiedzy co do ustaleń w zakresie kontroli nad stowarzyszeniami jednostek samorządu terytorialnego, które zapadły, oczekiwał więc na odpowiedź pisemną z Wydziału właściwego.

Z zeznań dyrektora I.K. wynika, że w dniu 25 stycznia 2019r. przekazała ona obwinionemu informacje, iż zadanie z zakresu kontroli będzie realizowane przez Wydział. Tego samego dnia obwiniony sporządził pismo skierowane do dyrektora I.K., w którym stwierdził, iż oczekuje pisemnej odpowiedzi na zapytanie przedstawione w piśmie z dnia 4 grudnia 2018 r. jakie rozstrzygnięcie zapadło w ustaleniach z Dyrektorem Generalnym co do realizacji nowych zadań. Stwierdził również, że nie przygotował analizy ryzyka tych zadań oraz że nie będzie przyjmował do realizacji żadnych zadań związanych z ustawą o przeciwdziałaniu praniu brudnych pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Ponadto potwierdził, że nigdy pisemnie ani ustnie nie był informowany o przydzieleniu nowych obowiązków przez dyrektora wydziału, czy też swojego bezpośredniego przełożonego A.O.. W dalszej części pisma pracownik poprosił m.in. o pisemną akceptację możliwości takiego działania lub jego zanegowanie wraz z wyjaśnieniem.

W swoich wyjaśnieniach z 10 kwietnia 2019 r. obwiniony zaprzeczył, iż odmówił wykonania polecenia służbowego. W jego ocenie pismo z dnia 25 stycznia 2019 r. było wyłącznie zapytaniem o sposób rozstrzygnięcia przez Dyrektora Generalnego wniosku o zmianę Regulaminu i nie stanowiło odmowy wykonania obowiązków, zaś w dniu 25 stycznia 2019 r. dyrektor wydziału nie przekazała mu informacji o ustaleniach dotyczących realizacji zadań związanych z kontrolą stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego. Ustalenia te

zostały mu przekazane przez panią dyrektor dopiero w dniu 8 lutego 2019 r. ok. godziny 8.00, a następnie ok. 10.15 odbyło się spotkanie u Dyrektora Generalnego, na którym poinformowano go o ustaleniach dotyczących ww. zadań i o możliwości skorzystania z pomocy innego wydziału. Obwiniony nie zgodził się z faktem, iż po raz drugi odmówił polecenia, dokonując ręcznej adnotacji na piśmie Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z dnia 23 stycznia 2019 r., z której wynikało, iż; *„Zadania określone dekretem pismem nie leżą w kompetencji oddziału. Zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zadania te leżą w gestii Wydziału Podtrzymuję stanowisko z pisma ...”*

Korespondencja Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z dnia 23 stycznia 2019 r. została doręczona obwinionemu w dniu 28 stycznia 2019 r.

Zgodnie z treścią Regulaminu do dnia 19 marca 2019 r. zakres zadań wydziału, obejmował nadzór nad stowarzyszeniami jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast zadania dotyczące kontroli zostały uwzględnione w Regulaminie na mocy pkt 5 lit. b tiret pierwszy zarządzenia Nr ... Z kolei w dniu 15 kwietnia 2019 r. dyrektor wydziału wydał zarządzenie Nr ... zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia regulaminu wewnętrznego wydziału, gdzie w § 1 pkt 3 wprowadzono nowe brzmienie § 11 pkt 13 i uszczegółowiono zapis dotyczący uprawnień nadzorczych w stosunku do stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego poprzez dodanie w zakresie ww. uprawnień również wykonywania uprawnień kontrolnych wynikających z *ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu*.

Zdaniem rzecznika dyscyplinarnego to, iż w Regulaminie urzędu nie wskazano szczegółowo zadań Wojewody nie oznacza, iż zadania te nie mogły być wykonywane przez pracowników urzędu - w szerokim ujęciu nadzór nad określonymi podmiotami obejmuje również ich kontrolę. W konsekwencji oddział powinien realizować przedmiotowe zadanie w oparciu o obowiązujące wówczas regulacje Regulaminu urzędu. Tym samym odpowiedź na pismo Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z dnia 23 stycznia 2019 r. mogła być udzielona przez oddział.

Obwiniony domagał się odpowiedzi na pismo z 4 grudnia 2019 r. oraz, jak twierdzi, nie otrzymał w dniu 25 stycznia 2019r. wyraźnego polecenia służbowego dotyczącego wykonywania nowego zadania, nie był też informowany o przydzieleniu nowych zadań. W związku z tym skierował pismo do dyrektora wydziału, oczekując pisemnego wyjaśnienia kwestii przydzielenia nowych zadań. Z zeznań dyrektora I.K. wynika natomiast, iż ustne polecenie realizacji zadania w zakresie kontroli nad stowarzyszeniami jednostek samorządu terytorialnego wydała obwinionemu w dniu 25 stycznia 2019 r.

W opinii rzecznika dyscyplinarnego obwiniony był zobligowany przyjąć do realizacji pismo Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z dnia 23 stycznia 2019r., które otrzymał w

dniu 28 stycznia 2019 r. Sporządzona przez obwinionego adnotacja na piśmie potwierdza, iż odmówił on przyjęcia realizacji przedmiotowego zadania, uznając, iż leżą one w gestii innego wydziału. Odmowa wykonania polecenia służbowego została zatem potwierdzona pisemnie przez obwinionego na wyżej wspomnianym piśmie. W uzasadnieniu sprzeciwu pracownik wyjaśnił, że pismo z dnia 25 stycznia 2019 r. będące podstawą udzielania kary sporządził w oparciu o przysługujące mu uprawnienie zgodnie z ust. 3 pkt 2 aktualnego zakresu żądań, obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności z dnia 31 stycznia 2019 r., jednak, zdaniem rzecznika dyscyplinarnego, oczekiwanie na odpowiedź pisemną w tej sprawie było nieuzasadnione. Rzecznik dyscyplinarny ustalił, że bezpośredni przełożony obwinionego A.O. i dyrektor wydziału I.K. nie mieli żadnych zastrzeżeń do zadań wykonywanych przez obwinionego. Z urzędów jednostek samorządu terytorialnego współpracujących z obwinionym wpływały pozytywne opinie dotyczące jego pracy, zaś z dokumentacji kadrowej wynika, że obwiniony otrzymywał oceny okresowe na poziomie powyżej oczekiwań.

Zdaniem obwinionego pytanie zawarte w piśmie z 25 stycznia br. dotyczyło sposobu rozstrzygnięcia przez Dyrektora Generalnego wniosku o zmiany w regulaminie z 4 grudnia 2018 r., nie zaś sposobu odpowiedzi na pismo Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, które obwiniony otrzymał dopiero 28 stycznia br. o godzinie 9:55, dlatego też niezrozumiałe jest dla niego stwierdzenie *„Po raz drugi potwierdził swoją odmowę wykonania polecenia na piśmie Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z dnia 23 stycznia 2019 r. nanosząc odrębną notatkę w której treści zawarł iż zadania te nie leżą w kompetencji Oddziału”*.

W swoim piśmie obwiniony stwierdził, że dopiero 8 lutego około godziny 8:00 otrzymał pierwszy raz ustnie informację od dyrektora wydziału, że Dyrektor Generalny zdecydował, że zadania związane z nadzorem finansowym nad stowarzyszeniami jednostek samorządu realizował będzie wydział. Wcześniej był przekonany, że zadania związane z kontrolą finansową jednostek samorządu terytorialnego będą przypisane do innego wydziału. Zadekretowane na niego pismo Generalnego Inspektora Informacji Finansowej zwrócił dyrektorowi wydziału również z ww. powodu.

Rzecznik dyscyplinarny uznał, że obwinionemu zasadnie udzielono kary upomnienia na piśmie.

Postępowanie dyscyplinarne w I instancji

Wnioskiem z dnia 5 czerwca 2019 r. Rzecznik Dyscyplinarny zwrócił się do Komisji Dyscyplinarnej urzędu o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego w związku z naruszeniem przez niego obowiązków członka korpusu służby cywilnej, polegającym na odmowie w dniu 25 stycznia 2019 r. przyjęcia do realizacji zadania

należącego do zakresu działania kierowanego przez niego oddziału, związanego z wykonywaniem przez wojewodę uprawnień nadzorczych w stosunku do stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego, w zakresie wynikającym z art. 25a ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. *Prawo o stowarzyszeniach*, czym naruszył obowiązki członka korpusu służby cywilnej określone w przepisie art. 77 ust. 1 *ustawy o służbie cywilnej*. Rzecznik dyscyplinarny wniósł o utrzymanie udzielonej obwinionemu w dniu 14 marca 2019 r. kary upomnienia na piśmie.

Komisja Dyscyplinarna w dniu 10 września 2019 r. wydała orzeczenie utrzymujące w mocy karę upomnienia na piśmie udzieloną obwinionemu w dniu 14 marca 2019 r. Komisja Dyscyplinarna uznała Ł.P. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, iż w dniu 28 stycznia 2019 r. odmówił przyjęcia do realizacji zadania opisanego we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, czym naruszył obowiązki członka korpusu służby cywilnej określone w przepisie art. 77 ust. 1 *ustawy o służbie cywilnej*. Komisja Dyscyplinarna ustaliła, że brak jest podstaw do wnioskowanego przez obwinionego umorzenia postępowania dyscyplinarnego ze względu na upływ trzymiesięcznego terminu od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej przez obwinionego. Komisja Dyscyplinarna stwierdziła, że termin ten uległ przedłużeniu o czas nieobecności obwinionego w pracy w okresie od 26 lutego 2019 r. do 26 maja 2019 r., tj. w dniach: 27 lutego 2019 r., 15 marca 2019 r., 25-26 marca 2019 r., 29-30 kwietnia 2019 r., 6-10 maja 2019 r. - łącznie 11 dni.

Podczas przesłuchania w dniu 20 sierpnia 2019 r. Dyrektor Generalny urzędu potwierdził, iż powziął informację o odmowie wykonania polecenia służbowego przez obwinionego w momencie wpłynięcia pisma od dyrektora wydziału tj. w dniu 26 lutego 2019 r.

Komisja Dyscyplinarna w uzasadnieniu wydanego orzeczenia stwierdziła, że kluczowe znaczenie ma data wydania obwinionemu polecenia służbowego. W opinii Komisji już sam fakt dokonania dekretacji na piśmie przez przełożonego na oddział pisma z dnia 23 stycznia 2019 r. stanowił wydanie polecenia służbowego osobie kierującej tą komórką tj. Ł. P.. Według Komisji Dyscyplinarnej nawet gdyby przyjąć, że polecenie to nie zostało wydane obwinionemu ustnie w dniu 25 stycznia 2019 r. przez dyrektora wydziału, to zostało ono wydane pisemnie poprzez dekretację. Co prawda dekretacja znajdująca się na wspomnianym piśmie nie została opatrzona datą ale z wydruku z elektronicznego obiegu korespondencji wynika, że została ona przekazana obwinionemu w dniu 28 stycznia 2019 r. Komisja Dyscyplinarna uznała, że polecenie służbowe zostało wydane obwinionemu najwcześniej w dniu 25 stycznia 2019 r., a najpóźniej w dniu 28 stycznia 2019 r., zaś obwiniony odmówił jego przyjęcia.

Komisja Dyscyplinarna stwierdziła, że zgodnie z art. 77 *ustawy o służbie cywilnej* członek korpusu służby cywilnej jest obowiązany wykonywać polecenia służbowe przełożonych. Członek korpusu służby cywilnej nie wykonuje polecenia, jeżeli prowadziłoby to do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, o czym niezwłocznie informuje dyrektora generalnego urzędu. Stosownie do brzmienia art. 100 § *Kodeksu pracy*, pracownik jest obowiązany wykonywać pracę sumiennie i starannie oraz stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy, jeżeli nie są one sprzeczne z przepisami prawa lub umową o pracę. Ponadto ust. 1, pkt. 20 zakresu zadań, obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności Ł.P. mówi o wykonywaniu innych zadań zleconych przez dyrektora wydziału bądź jego zastępcę, związanych z zakresem działania wydziału. Komisja Dyscyplinarna uznała, że zastosowana kara upomnienia jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego, zaś przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą uwzględniła dotychczasową niekaralność obwinionego oraz jego dotychczasową dobrą opinię służbową.

Odwołanie

Odwołanie od orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji złożyła w imieniu obwinionego adwokat M. Ż-P. pismem z dnia 30 września 2019 r. zaskarżając

je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1) Naruszenie przepisu art. 113 ust. 2 ustawy o *służbie cywilnej* i § 25 ppkt 4 *rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (dalej jako „rozporządzenie”)*, poprzez ich błędną interpretację, a w konsekwencji przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego pomimo upływu ustawowo określonego terminu do jego wszczęcia i podstawy do obligatoryjnego umorzenia postępowania. Pogląd komisji I instancji o możliwości odliczenia od zawitego terminu dni wolnych od pracy uznano za nieuprawniony. Zdaniem odwołującego się bieg terminu rozpoczął się 8 lutego 2019 r., a termin na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego upłynął 8 maja 2019 r., w związku z czym wszczęcie postępowania dyscyplinarnego dopiero 5 czerwca 2019 r. uzasadniało jego umorzenie.

Jak ustalono w trakcie rozprawy, Dyrektor Generalny urzędu o rzekomym naruszeniu obowiązków pracowniczych dowiedział się najwcześniej 8 lutego, a najpóźniej 26 lutego 2019 r. Na rozprawie A.O. potwierdził fakt przeprowadzenia rozmowy przez Dyrektora Generalnego z obwinionym w dniu 8 lutego 2019 r. i oświadczył, że z Dyrektorem Generalnym w obecności dyrektora wydziału rozmawiał już w dniu 7 lutego 2019 r., nie zaprzeczył też, że rozmowa ta była spowodowana koniecznością ustalenia sposobu ukarania obwinionego i w jej trakcie Dyrektor Generalny miał już wiedzę o rzekomym naruszeniu obowiązków pracowniczych.

2) Naruszenie przepisu § 20 pkt 1 *rozporządzenia*, poprzez uniemożliwienie obwinionemu złożenia wyjaśnień przed wszczęciem postępowania dowodowego.

3) Naruszenie przepisu § 31 pkt 2 ppkt 1 w związku z § 26 pkt 1 *rozporządzenia*, poprzez zawarcie w rozstrzygnięciu zaskarżonego orzeczenia czynu innego niż wymieniony w utrzymanej karze upomnienia na piśmie z dnia 14 marca 2019 r. oraz wniosku rzecznika dyscyplinarnego z dnia 5 czerwca 2019 r., bez wymaganej w tym celu zmiany lub uzupełnienia przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

4) Naruszenie przepisu § 22 pkt 1 *rozporządzenia*, poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i nie rozpatrzenie całości materiału dowodowego sprawy, w konsekwencji niesłuszne ustalenie, że:

- Dyrektor Generalny urzędu o rzekomym naruszeniu obowiązków pracowniczych przez obwinionego dowiedział się dopiero 26 lutego 2019 r., podczas gdy materiał dowodowy wskazuje na datę 8 lutego 2019 r.;
- data powzięcia wiadomości o naruszeniu obowiązków pracowniczych przez Dyrektora

- Generalnego urzędu została ustalona w oparciu o bezprawnie przeprowadzone „przesłuchanie” oraz zadane w jego trakcie pytanie sugerujące świadkowi tą datę;
- brak podstaw do pozytywnego rozpatrzenia wniosku o ponowne, poprawne przesłuchanie Dyrektora Generalnego urzędu;
 - dyrektor wydziału wydaje obwinionemu w dniu 25 stycznia 2019 r. polecenie służbowe, podczas gdy nie znalazło to poparcia w zebranych materiale dowodowym i opiera się wyłącznie na ustnym oświadczeniu ww., a w oświadczeniach I.K. istnieje wiele niezgodności, co do daty wydania rzekomego polecenia;
 - obwiniony odmówił wykonania polecenia służbowego pismem z dnia 25 stycznia 2019 r., podczas gdy ww. pismo (mające umocowanie w pkt. 3 lit. e ppkt. 2 *zakresu zadań, obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności obwinionego*) stanowi pytanie obwinionego do jego przełożonej o to, czy do kierowanej przez niego komórki organizacyjnej przydzielono nowe obowiązki, a które to pismo przygotowane zostało z powodu braku możliwości uzyskania takiej informacji ustnie;
 - obwiniony ponownie odmówił wykonania polecenia służbowego (adnotacja na piśmie z dnia 23 stycznia 2019 r.), pomimo udowodnienia uzasadnionego zwrotu ww. pisma z powodu błędnej dekretacji;
 - zadanie określone przepisem art. 25a ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. *Prawo o stowarzyszeniach* stanowiło zadanie należące do zakresu działania oddziału kierowanego przez obwinionego, pomimo iż ww. przepisy wskazują, że kontrole finansowe stowarzyszeń Wojewoda ma realizować za pośrednictwem "komórki organizacyjnej wyodrębnionej w tym celu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych".
- 5) Naruszenie przepisów § 24 pkt 1 i 4 rozporządzenia, poprzez liczne bezpodstawne odroczenia rozprawy przekraczające dopuszczalny trzydziestodniowy termin.
- 6) Naruszenie przepisu art. 40 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* w związku z przepisem § 17 pkt 4 rozporządzenia, poprzez niedoręczenie umocowanemu w sprawie mocodawcy zarządzenia o wezwaniu świadka Dyrektora Generalnego urzędu na rozprawę w dniu 20 sierpnia 2019 r.
- 7) Naruszenie przepisu § 33 pkt. 1 rozporządzenia, poprzez niesporządzenie protokołu z rozprawy w trakcie jej trwania i poprzestanie wyłącznie na pomocniczym utrwaleniu jej przebiegu za pomocą urządzeń rejestrujących dźwięk, a następnie dołączenie do akt postępowania dyscyplinarnego protokołów zawierających wybiórcze informacje z prowadzonej rozprawy.
- 8) Naruszenie przepisu § 33 pkt 2 rozporządzenia poprzez niesporządzenie protokołu z przeprowadzanych czynności dowodowych przesłuchania świadków, skutkujące bezprawnym utrwaleniem czynności dowodowych wyłącznie poprzez pomocnicze

utrwalenie przebiegu rozprawy za pomocą urządzeń rejestrujących dźwięk oraz następnie sporządzenie protokołów nieodzwierciedlających całości przesłuchań świadków.

9) Naruszenie przepisu art. 83 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* w związku z przepisami art. 233 § 1, 1 a, 2, 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks karny* i przepisem § 8 pkt 3 *rozporządzenia*, poprzez świadome, intencjonalne i przemyślane działanie członków komisji dyscyplinarnej I instancji znamionujące dolus directus praemeditatus, polegające na bezprawnym odmówieniu przesłuchania świadków po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy i sporządzeniu z tej czynności protokołu, utrudniające obwinionemu złożenie zawiadomienia do prokuratury o zeznaniu nieprawdy oraz zatajeniu prawdy przez część z powołanych świadków.

10) Naruszenie przepisu § 29 pkt 1 *rozporządzenia*, poprzez nieprzytoczenie ustnie przy ogłaszaniu orzeczenia najważniejszych motywów uzasadnienia.

11) Naruszenie przepisu § 11 pkt 2 ppkt 1 *rozporządzenia*, poprzez procedowanie sprawy w oparciu o wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, w którym błędnie wskazano numeru PESEL obwinionego.

12) Naruszenie przepisu art. 1 ustawy o *służbie cywilnej*, poprzez sprzeniewierzenie się przez członków komisji dyscyplinarnej zasadzie rzetelności i bezstronności, polegające na prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego w taki sposób, by poprzeć z góry założoną tezę o winie obwinionego, na co wskazuje między innymi sugerujący o winie sposób zadawania pytań przez członków komisji, nieuzasadnianie odmowy realizacji składanych na rozprawie wniosków dowodowych, brak znajomości przepisów prawa, na podstawie których działa komisja dyscyplinarna i liczne naruszenia procedur oraz intencjonalne działanie polegające na ochronie świadków przed odpowiedzialnością karną za składanie fałszywych zeznań.

Odwołujący się wniósł o uchylenie orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego I instancji w całości i umorzenie postępowania dyscyplinarnego lub zmianę orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji w całości i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu lub uchylenie orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Do odwołania załączone zostało pismo zawierające wyjaśnienia obwinionego.

Pismem z dnia 1 października 2019 r. skierowanym do Przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej w urzędzie obwiniony złożył załącznik do odwołania zawierający opis stanu faktycznego, uzupełniony o informacje pozyskane w ramach prowadzonego postępowania.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy, zważyła, co następuje.

Zgodnie z § 34 *rozporządzenia*, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej (dalej jako „WKDSC”) rozpatruje odwołanie od orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu. Jako organ odwoławczy, WKDSC zobowiązana jest jednak w pierwszej kolejności do kontroli formalnej orzeczenia wydanego w I instancji, a w szczególności do zbadania czy nie wystąpiły negatywne przesłanki dotyczące dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego. Kwestię dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego reguluje art. 113 ust. 2 *ustawy o służbie cywilnej*. Zgodnie z treścią tego przepisu postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie trzech miesięcy od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej ani po upływie dwóch lat od popełnienia tego czynu.

W przedmiotowej sprawie konieczne zatem było ustalenie kiedy Dyrektor Generalny urzędu powziął wiadomość o delikcie dyscyplinarnym obwinionego, gdyż od tego momentu rozpoczął bieg trzymiesięczny termin przewidziany na przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego i skuteczne złożenie wniosku do komisji dyscyplinarnej.

WKDSC, pomimo stanowiska obwinionego prezentowanego na rozprawie, że Dyrektor Generalny urzędu w dniu 8 lutego 2019 r., a prawdopodobnie już w dniu 7 lutego 2019 r. dowiedział się o czynie, którego popełnienie zarzucane jest obwinionemu, w związku z brakiem wystarczających dowodów, że tak istotnie było, opierając się na zeznaniach przesłuchiwanego Dyrektora Generalnego urzędu M.Z., złożonych przed komisją I instancji, przyjęła, że powzięcie przez niego informacji o zarzucanej odmowie wykonania polecenia służbowego przez obwinionego nastąpiło w dniu otrzymania pisma dyrektora wydziału tj. w dniu 26 lutego 2019 r. Komisja dyscyplinarna I instancji prawidłowo ustaliła, że trzymiesięczny termin na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego uległ przedłużeniu o czas nieobecności obwinionego w pracy w okresie od 26 lutego 2019 r. do 26 maja 2019 r., tj. łącznie o 11 dni. W związku z tym WKDSC uznała, że złożenie wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w dniu 5 czerwca 2019 r. nastąpiło z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 113 *ustawy o służbie cywilnej*, nie podzielając wniosku z odwołania o umorzenie prowadzonego postępowania jako wszczętego po terminie. Zgodnie z art. 113 ust. 3 *ustawy o służbie cywilnej* jeżeli członek korpusu służby cywilnej z powodu nieobecności w pracy nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg trzymiesięcznego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia jego stawienia się do pracy, zaś wszelkie nieobecności w pracy obwinionego z mocy prawa przerywają bieg terminu na wszczęcie postępowania

dyscyplinarnego. WKDSC uznała, że wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego był złożony w terminie i tym samym brak jest podstaw do wnioskowanego przez obwinionego umorzenia postępowania dyscyplinarnego, ze względu na upływ trzymiesięcznego terminu od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej przez obwinionego.

Obwinionemu zarzucono naruszenie obowiązku członka korpusu służby cywilnej, określonego w przepisie art. 77 ust. 1 *ustawy o służbie cywilnej*, polegające na odmowie przyjęcia do realizacji zadania. W wyniku postępowania wyjaśniającego oraz postępowania dyscyplinarnego przed komisją I instancji nie udało się jednoznacznie ustalić w jakiej dacie obwiniony popełnił zarzucany mu czyn. Zgodnie z ustaleniami rzecznika dyscyplinarnego poczynionymi na etapie postępowania wyjaśniającego zarzucany czyn miał miejsce w dniu 25 stycznia 2019 r., natomiast w czasie rozprawy przed WKDSC rzecznik dyscyplinarny wskazał, że to jednak była data 28 stycznia 2019 r. Również w orzeczeniu komisji dyscyplinarnej I instancji pojawiają się dwie daty: 25 stycznia i 28 stycznia 2019 r.

W wyniku merytorycznego rozpoznania sprawy przez WKDSC potwierdzono, że w dniu 25 stycznia 2019 r. obwiniony przygotował pismo do dyrektora wydziału, w którym pracował w celu ustalenia czy dyrektor generalny urzędu podjął decyzję, w której komórce organizacyjnej mają być realizowane nowe zadania związane z kontrolą finansową stowarzyszeń, wynikające z przepisów *ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu*. W piśmie obwiniony poprosił o informację jakie decyzje zapadły w związku z jego pismem do dyrektora generalnego z 4 grudnia 2018 r. w sprawie zmian w regulaminie organizacyjnym urzędu. Obwiniony napisał pismo do dyrektora wydziału z pytaniem o kwestie dotyczące procedowanych zmian w regulaminie, gdyż tego dnia do podległego mu pracownika zadzwonił pracownik wydziału z pytaniem, czy zostało ustalone kto ma realizować nowe zadania. Obwiniony nie uzyskał informacji od dyrektora wydziału i dlatego udał się do kierownika oddziału, który zajmuje się regulaminami, gdzie został poinformowany, że rozstrzygnięcie dyrektora generalnego zapadło. Wtedy ponownie zwrócił się z pytaniem do dyrektora wydziału o treść rozstrzygnięcia i również wtedy nie uzyskał informacji, dlatego też postanowił wystąpić o informację na piśmie. Pismo obwinionego z dnia 25 stycznia 2019 r. trudno uznać za odmowę wykonania polecenia, z uwagi na jego treść ale również dlatego, że wówczas obwiniony jeszcze żadnego pisma do realizacji nie otrzymał. Polecenie natomiast powinno dotyczyć konkretnego zadania lub sprawy, np. udzielenia odpowiedzi na pismo. W dniu 25 stycznia 2019 r. obwiniony nie mógł odmówić wykonania polecenia służbowego, gdyż pismo z Ministerstwa otrzymał dopiero w dniu 28 stycznia. W dniu 25 stycznia 2019 r. obwiniony zrobił adnotację na piśmie traktując je jak każde inne pismo, które trafiło do niego niewłaściwie. Chociaż na piśmie widniała dekretacja na inny wydział, pismo trafiło do dyrektora wydziału i zostało zadekretowane na obwinionego, z pominięciem jego bezpośredniego przełożonego.

Wątpliwości budzi również fakt czego konkretnie miałyby dotyczyć polecenie wydane obwinionemu, jeżeli widoczna na piśmie dekretacja dyrektora wydziału zawiera dyspozycję

„ad akta”, co mogłoby świadczyć o tym że dyrektor wydziału niczego w tej sprawie od obwinionego nie oczekiwał. Komisja dyscyplinarna I instancji w swoim orzeczeniu wskazała, że odmowa wykonania polecenia mogła mieć miejsce 28 stycznia 2019 r. Jeśli istotnie tak właśnie było to obwiniony powinien otrzymać od bezpośredniego przełożonego potwierdzenie wykonania polecenia na piśmie, o którym mowa w przepisach *ustawy o służbie cywilnej*, co w rozpatrywanej sprawie nie miało miejsca. Ostatecznie sprawa została zlecona do realizacji innej osobie. Obwiniony zwrócił pismo do sekretariatu i pismo to już do niego nie wróciło, zaś o przygotowaniu odpowiedzi w sprawie dowiedział się od swojego pracownika. Jak ustalono w czasie rozprawy przed WKDSC, w przypadku zwrotu pisma sekretariat cofa dekreteację. Jeśli pismo jest pozostawione nieprzyjęte w systemie to egzemplarz papierowy jest zwracany dekreteującemu. Obwiniony nie potwierdził nigdy w systemie przyjęcia tego pisma do realizacji, pismo w wersji papierowej ze swoją adnotacją zwrócił do sekretariatu dyrektora wydziału i sprawa trafiła do innego pracownika.

Adnotację obwinionego na piśmie można uznać za informację, że obwiniony nie ma wiedzy o tym, że ma realizować zadanie, które nie jest jego komórce formalnie przypisane, trudno zaś uznać za odmowę wykonania polecenia służbowego.

Ponadto, w opinii WKDSC, aktywność obwinionego w celu ustalenia kto, zgodnie z decyzją dyrektora generalnego, jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pismo, które wpłynęło do urzędu wskazuje, że obwiniony nie zlekceważył zadania lecz podjął działania aby wyjaśnić kto się tą sprawą ma zająć.

W rozpatrywanej sprawie obwinionemu zarzuca się odmowę wykonania polecenia ale jednocześnie nie ustalono precyzyjnie kiedy rzekoma odmowa miała miejsce ani też jaki był termin wykonania tego polecenia. Ustalono natomiast, że odpowiedź na pismo została udzielona terminowo przez pracownika oddziału kierowanego przez obwinionego Z.G., w związku z czym nie wystąpiły żadne negatywne dla urzędu skutki.

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty czyn, którego popełnienie zarzuca się obwinionemu, trudno zakwalifikować jako delikt dyscyplinarny. WKDSC ustaliła, że obwiniony nie popełnił zarzucanego mu czynu i nie można przypisać mu winy.

WKDSC, poza pozytywnymi wynikami ocen okresowych obwinionego oraz pozytywną opinią jaką cieszył się w urzędzie, którego był wieloletnim pracownikiem, dodatkowo wzięła pod uwagę okoliczności sprawy oraz fakt, że na zadane przez WKDSC pytanie jak się układała współpraca obwinionego z przełożonymi, obwiniony odmówił udzielenia odpowiedzi. Ponadto obwiniony oświadczył, że w czasie rozmowy w dniu 8 lutego 2019 roku został poproszony przez Dyrektora Generalnego urzędu o dobrowolną rezygnację z funkcji kierownika, a jego odmowa spowodowała szereg negatywnych działań ze strony kierownictwa urzędu skierowanych przeciwko obwinionemu.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej orzekła jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszego orzeczenia Stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionej sądu apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Anna Żółkowska

Piotr Orzech

Michał Frączkiewicz

Cezary Zaremba

Dawid Pluta